

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 415/2019
07.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилас, адвокат из ..., против тужене ББ АД ..., чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1452/18 од 22.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1452/18 од 22.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1452/18 од 22.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединица у Кули П 82/18 од 28.09.2018. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле. Ставом другим изреке утврђена је ништавост одредбе члана 5. тачка 1. подтачка 1. уговора о готовинском кредиту (без валутне клаузуле) број ... закљученог дана 13.10.2014. године између парничних странака, што је тужена дужна трпети и признати и обавезана је тужена да исплати тужилу износ од 4.500,00 динара са законском затезном каматом од 14.10.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке утврђена је ништавост одредбе члана 5. тачка 1. подтачка 1. уговора о готовинском кредиту број ... закљученог дана 28.07.2016. године између парничних странака, што је тужена дужна трпети и признати и обавезана је тужена да исплати тужилу износ од 11.500,00 динара са законском затезном каматом од 29.07.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке утврђена је ништавост одредбе члана 5. тачка 1. подтачка 1. уговора о готовинском кредиту број ... закљученог дана 26.07.2017. године између парничних странака, што је тужена дужна трпети и признати и обавезана је тужена да исплати тужилу износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.07.2016. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле за износ од 1.000,00 динара са законском затезном

каматом од 29.07.2016. године до исплате. Ставом шестим изреке обавезана је тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 82.070,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1452/18 од 22.11.2018. године, ставом првим изреке усвојена је жалба тужиље и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судске јединица у Кули П 82/18 од 28.09.2018. године тако што је обавезана тужена да поред досуђених трошкова исплати тужиљи још износ од 18.000,00 динара са законском затезном камтом на начин и под условима као у првостепеној пресуди. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у непреиначеном усвајајућем делу. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да накнади тужиљи (грешком написано „туженој“) трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2.истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. ЗПП оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивње о посебној ревизији тужене. Побијана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита који је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године. Према том правном ставу, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужена, иако је на њој био терет доказивања, није пружила доказе да је поступила у складу са наведеним правним ставом. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници

прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 24.01.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 46.000,00 динара. Побийана другостепена пресуда донета је 22.11.2018. године.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић